

sosej, kdo je storil bolje, vi ali jaz? Vi ste praznovali sv. Marjeto, jaz pa ne. Pri vas niste delali, pri nas pa smo. In vaše seno se zdaj cmari odzunaj, moje je pa lepo spravljeno pod streho. No, kaj je bolje, norčki: imeti seno lepo suho pod streho ali odzunaj na dežju?“

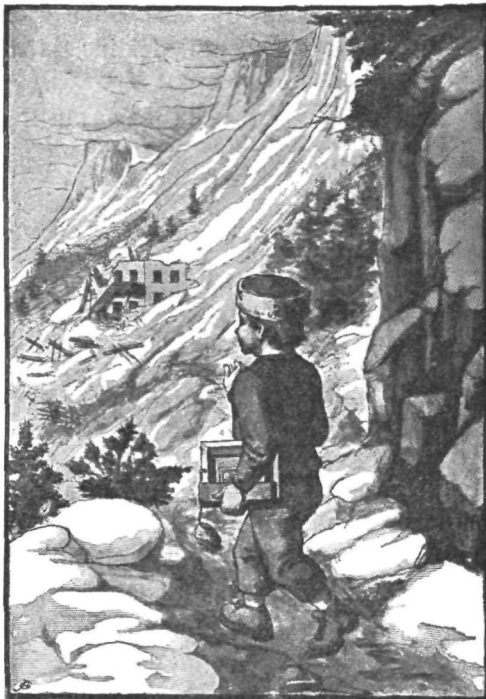
V tistem hipu se grozno zabliška, in nič ne zagrmi, in strela udari naravnost v Krištančin skedenj. Streha naglo pregori, in v hipu je seno, ta dan spravljeno, v plamenu. Tudi hiša se začne že vneti, in ogenj preti celo sosednim hišam. Tedaj pa Krištanca na ves glas zajoka, poklekne na hišni prag in vsa potrta očitno moli: „O, Bog, prizanesi mi! Če pa meni ne, pa vsaj sosedom, ki so nedolžni!“

Tako so se časih razgovarjali stari ljudje v vasi in vselej pristavili resno: „Kadar je res sila, se že sme tudi ob praznikih spravljati seno. A preden se začne z delom, se mora moliti: ‚O, Bog, ne šteje nam v zlo, če bomo danes delali. Glej, Tvoje so dari, ki si jih nam podelil milostno, in v Tvojem imenu jih hočemo spravljati‘. Iz Boga se pa ne sme norčevati kakor ta Krištanca, to vendar ne gre!“

Pa tega se ni izmislil nihče, to se je resnično zgodilo.

V šolo.

*Kaj me briga strma cesta,
kaj mi hoče dolga pot!
Če sem zdaj še majhen šolar,
pa pozneje bom gospod.*

*Ves neuk nameril v šolo
prvi plahi sem korak,
poln sem danes učenosti,
od glavé do pet junak!*

*Gledajo oči veselo,
vžiga mi pogum srcé,
saj pogum je in veselje,
kar ustvarja nas možé!*

*Če je v šolo strma cesta,
bo pozneje lepa pot,
koder hodil bom po svetu
velik in učen gospod!*

E. Gangl.

